

[Kai Moltke.]

ger, og hvorfor så opretholde så store indskud på et enkelt felt, medens sådanne indskud ikke kræves i det øvrige byggeri?

Jeg er selvfølgelig yderst tilfreds med og har med optimisme imødeset, at de partier, som har afsluttet forliget, vil blive nødt til at tage disse problemer op, måske i forbindelse med den nye boligsikringsordning; så må man blot komme med et nyt afsnit til det udkast, der foreligger — og hvis jeg har foranlediget noget sådant, er det dog allerede et fremskridt — eller også må man tage spørgsmålet op ved en konkret behandling af § 53 i lov om boligbyggeri. Jeg forstår, at de fleste af parterne er enige om, at her er noget galt, og at der her begås uret, men jeg vil ikke være med til at tage et ændringsforslag tilbage på løse tilsagn om, at man vil foretage visse overvejelser senere hen.

Med disse bemærkninger skal jeg udtale, at mit parti i øvrigt tiltræder og vil stemme for lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 106 stemmer mod 9.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 108 stemmer mod 9.

Ændringsforslagene nr. 3 og 4, § 1, således ændret, og ændringsforslag nr. 5 om, at § 2 udgår, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om oprettelse af et arbejdsaftalenævn [af Baunsgaard m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 159) findes i tillæg A. sp. 2249, fremsættelsen i tidenden sp. 3944).

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det lovforslag, som repræsentanter for det radikale venstre har fremsat, går ud på, at der oprettes et permanent arbejdsaftalenævn, der skal træffe afgørelse i arbejdsstridigheder, som af folkettinget henvises til afgørelse i nævnet. De spørgsmål, som omhandles i dette forslag, og som forslagsstillerne altså har ment det påkrævet nu at rejse en debat om, vedrører et område af meget stor betydning for vort samfunds økonomiske liv.

Det er da heller ikke første gang, at folketingets medvirken påkaldes i et forsøg på at få oprettet en permanent institution, hvortil interessekonflikter på arbejdsmarkedet under en eller anden form vil kunne henskydes til endelig afgørelse, d. v. s. ved voldgift. Også i de senere år har forslag af denne art ved forskellige lejligheder været bragt frem her i tinget. Jeg minder således om, at det radikale venstre i 1955 fremsatte et forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder, som truer omfattende samfundsinteresser. I 1960 fremsatte venstre og det konservative folkeparti endvidere et forslag til lov om forbud mod visse strejker og lockouter og om oprettelse af en arbejdsretlig voldgiftsdomstol. Som det vil være det høje tings medlemmer bekendt, kunne der imidlertid ikke opnås flertal i tinget for en gennemførelse af nogen af disse forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne udtalte i sin fremsættelsestale, at forslaget ikke tilsigter at gå videre i retning af indgreb over for arbejdsmarkedets parter end den hidtidige praksis. Denne praksis har som bekendt været således, at lovgivningsmagten i visse konkrete tilfælde har anset det for nødvendigt at gribe ind i uløste arbejdskonflikter på områder, hvor arbejdsstandsninger ville medføre vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser. Disse indgreb har haft forskellig form, men er som regel gået ud på enten at ophøje et af statens forligsmand stillet mæglingforslag til lov eller at henvisе konflikten til afgørelse i et nævn el. lign. eventuelt efter forudgående yderligere mæglingforsøg. Den sidstnævnte fremgangsmåde blev i 1965 anvendt i 2 tilfælde, idet lovgivningsmagten i disse tilfælde henviste konflikterne til forhandling i et fællesudvalg, således at eventuelt tilbagestående uover-